UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

VERS UNA NOVA ECONOMIA RURAL

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

L'AVICULTURA, FONT DE RIQUESA

A estat dit ben sovint que Catalunya era un país d'una extraordinària riquesa potencial. El cert és, però, que a desgrat d'haver estat prodigada adesiara aquesta afirmació, ha transcorregut temps i s'han exhaurit sistemes sense que molts dels indicis de la riquesa del nostre país deixessin aquell tan al·ludit estat potencial per a passar a prendre l'estat concret d'una valor actual, això és, d'una força viva. Calia que a la nostra economia li sobrevingués una tongada d'adversitats perquè la recerca de les possibilitats de riquesa de la nostra terra adquirís la naturalesa de necessitat urgent i inajornable i es traduís en una activitat enèrgica i ordenada.

I ha estat així que hom ha pogut constatar d'una manera directa com era de pletòrica de possibilitats la nostra terra per a bastar-se, en molts aspectes, per ella mateixa, i com la font més cabalosa de riquesa pròpia havia d'ésser trobada en el nostre camp.

«Cal bastir una nova economia rural». Això, mal que en tingui l'aparença, no és pas una consigna més, llançada a l'atzar. Es la clau del ressorgiment econòmic de Catalunya.

Dintre l'estadi de la nostra economia rural coneixíem, fins ara, els resultats del factor agrícola pròpiament dit i del factor ramader. Però havíem negligit, o potser no l'havíem percebut, un altre factor que, en el mateix estadi, revesteix una importància principalíssima i inaudita: l'Avicultura, l'explotació de la qual, a Catalunya precisament, és de ben fàcil empresa. Car l'avicultura és una tècnica que troba realització pràctica mitjançant uns procediments racionals que estan a l'abast de tothom.

Catalunya, per tal com reuneix unes condicions climàtiques immillorables—justament envejades per altres països que són, econòmicament, dels més forts del món—pot trobar en l'avicultura una considerable deu de riquesa. Àdhuc en el supòsit que la mentalitat catalana fos mancada d'originalitat d'iniciativa—i la realitat és ben altra, certament—n'hi hauria prou de prendre exemple literal del que han fet aquells països que, amb una economia ben organitzada, han sabut aplicar-se en la pràctica de l'avicultura, no ja quan han estat en bones condicions de fer-ho, sinó quan han entès que s'esqueia el moment propici perquè aquesta activitat, exercida amb el pla normatiu que és inseparable de tota tècnica, pogués esdevenir una explotació rural de franca utilitat. Ha estat així com a Dinamarca, a Holanda i al Canadà, l'avicultura ha arribat a constituir-hi una de les més importants fonts d'ingrés de l'Estat, alhora que el mitjà de vida d'una gran part de la població. I, per si aquesta constatació semblava de massa facilitat argumental—car pot adduir-se, en veritat, que les nacions esmentades són essencialment agrícoles—direm que en altres punts com els Estats Units d'Amèrica i Bèlgica (1), països eminentment industrials i, per tant, amb una economia complexa, l'avicultura ocupa un dels primers llocs de llur economia, al costat de la producció industrial.

Els catalans no havíem parat esment en el cúmul de possibilitats que ofereix una avicultura racional, explotada tècnicament. I, com a resultat necessari d'aquesta omissió, Catalunya ha estat fins ara un país importador d'ous. Fins al 19 de juliol de l'any darrer ens arribaven anualment milions d'ous de Bèlgica, de l'Argentina, de Turquia, del Marroc francès i de Polònia. En rebíem també de diverses regions de la nostra República. El conjunt d'aquestes importacions pujava a uns 300 milions d'ous cada any. I, així i tot, les necessitats del nostre consum restaven escassament ateses.

---

(1) A propòsit d'aquesta remarca de la importància que l'avicultura té a Bèlgica, escau de constatar que el **Dr. Georges Fauquet**, en la seva interessant obra **«Le Secteur Coopératif»**, diu: «¿Qui podria imaginar-se d'antuvi que, solament amb la producció d'ous i d'aviram, els pagesos de Bèlgica porten al mercat un valor que equival gairebé al 50 % de la producció minera d'aquell país?»

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Biblioteques
1501182122

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

Vingué la guerra, amb totes les fatalitats i amb tots els sacrificis que ella comporta, i resultaren interceptats per a nosaltres els camins de la importació d'aquest producte tan essencial per a l'alimentació de l'home. I el problema es plantejà en un aspecte dilemàtic: O Catalunya es resignava a la seva producció estricta—la qual cosa significaria admetre l'angoixa d'una privació extraordinàriament sensible, puix que la producció del país representava no gaire més d'una tercera part del ja prou limitat consum interior—o bé es llançava d'una manera decidida a intensificar la producció pròpia per tal de superar la mancança de les importacions. L'opció no era pas gens dubtosa. I Catalunya ha reaccionat—no podia esperar-se altrament d'ella—en el sentit d'emprendre sense dilacions una campanya d'intensificació de la nostra producció, amb l'objectiu total d'arribar a bastar-se en les seves pròpies necessitats. D'ací ha nascut el pla quadriennal de foment i repoblació avícola que a la nostra terra s'ha emprès sota els auspicis del Departament d'Agricultura i que, per a dotar-lo d'una determinació volgudament actual, ha estat intitulat «La Batalla de l'Ou». Quan hagi estat aconseguit aquell objectiu total, és a dir, quan la producció d'ous del nostre país serà suficient per a atendre les necessitats del consum interior, l'economia de Catalunya es veurà enfortida, per aquest sol concepte, amb l'estalvi dels 50 milions de pessetes, aproximadament, que cada any emigraven de la nostra terra a profit d'aquells mercats estrangers que, fins fa poc, ens eren proveïdors d'aquells milions d'ous que ens calien per a donar a les nostres necessitats una atenció de suficiència relativa.

L'avicultura practicada amb la convenient intensitat i amb les degudes normes serà una font de riquesa de les més netes i segures. En la seva explotació metòdica, els camperols trobaran una bona remuneració de llurs esforços. Car – ni caldria dir-ho—si l'avicultura pot constituir una de les principals bases de l'economia rural que ens hem proposat de construir, és ben clar que la pràctica de l'avicultura escau, particularment, als camperols. També és ben clar, però, que la intensificació de la producció d'ous, que pressuposa l'establiment progressiu d'una població d'aviram ben seleccionada, és un fet que no pot pas resoldre's automàticament ni per improvisació. Depèn, precisament, d'una sèrie de circumstàncies i factors que cal coordinar i aconduir per una trajectòria preconcebuda. I és mitjançant una fidelitat estricta a les previsions establertes en el pla quadriennal de foment i repoblació avícola, que Catalunya, en quatre anys, pot esdevenir no solament un país que, en aquest aspecte, es basti per si sol, ans encara pot convertir-se en un país exportador d'ous i d'aviram.

El franc entusiasme amb què la pagesia i tot el poble de Catalunya ha acollit la iniciativa de «La Batalla de l'Ou», i del qual al Departament d'Agricultura n'arriben amb freqüència proves ben paleses, garanteix que aquesta batalla serà portada a terme amb les majors probabilitats de victòria. No n'hi ha prou, però, amb l'entusiasme sol. Es precís que els camperols, i molt especialment les nostres pageses, sàpiguen bé que avui el criar gallines no pot ésser un passatemps ni una activitat rutinària, sinó que, al contrari, és un dels mitjans més efectius per a construir una obra molt important, l'èxit de la qual exigeix una disciplina: la tècnica avícola.

El Departament d'Agricultura difon les ensenyances d'aquesta tècnica i propaga les instruccions necessàries per a practicar-la, puix que perquè els nostres pagesos puguin arribar a ésser alhora uns bons avicultors és indispensable que coneguin les pràctiques fonamentals de l'avicultura. Si el tret més rellevant del caràcter del camperol és la voluntat de saber, és indubtable que ell voldrà entendre i retenir que les pràctiques fonamentals de l'avicultura poden ésser resumides en aquest tríptic: raça, allotjament i alimentació. Tota la tècnica avícola recolza damunt aquesta triple base.

El Departament d'Agricultura farà que els nostres pagesos arribin a ben conèixer i estimar aquesta tècnica, és a dir, que adquireixin una cultura avícola. I el dia que ells, que ja són conscients del seu deure i de la missió històrica que els recau, en comptes de dir simplement «crio gallines» declarin «practico l'avicultura», aleshores la Batalla de l'Ou serà ja virtualment guanyada.

I la pagesia catalana podrà justament enorgullir-se d'haver posat una de les fites més importants en el camí de la prosperitat econòmica de la nostra terra.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Del primitiu corral.....

Aquest és el galliner primitiu.

Remarqueu-hi la manca de les condicions més elementals:

Esbarjo reduït i ple de trastam i desferres.

Manca d'aixopluc contra vent, fred i pluja.

Animals de tota mena; aviram vulgar i de totes mides.

Absència de joquers: l'aviram s'ajoca a qualsevol lloc.

Absència de ponedors: ous bruts i trencats arreu.

Absència de control de posta: pocs ous, sense saber de quines gallines provenen.

1) Menjadores antieconòmiques i de cabuda insuficient: plats de terrissa.
2) Abeuradores poc higièniques: gibrells.
3) Sense tanca de filat o amb aquesta massa baixa i plena de forats.

El resultat d'una explotació avícola depèn, en part molt important, de les condicions del galliner. Una gallina mal aliotjada i mal atesa mai no podrà donar els guanys que donaria instal·lada en bones condicions.

El galliner primitiu, corrent a les nostres cases de pagès, ha constituït un dels majors inconvenients perquè l'avicultura esdevingués una activitat remuneradora. Generalment no és sinó un corral brut, humit, fosc i sense ventilació, on l'excrement s'acumula en capes superposades; amb un esbarjo insuficient, ple d'eines i desferres i en el qual l'aviram està a l'abast de les dents dels gats i gossos. Un medi excel·lent, en general, per als microbis i paràsits i per a la difusió de tota mena d'infeccions delmadores de la població avícola!

I allí és on viu, atapeïda, l'aviram de totes mides i menes: pollets, pollades, gallines i galls, barrejats amb ànecs, oques, conills i animals de tota classe.

El material és escàs i defectuós; menjadores petites en les quals el menjar es fa malbé més que no s'aprofita; abeuradores brutes on l'aigua es corromp; joquers deficients i mal situats; nials incòmodes i plens de paràsits, etc. Les baixes hi són freqüents, com una conseqüència lògica de la instal·lació.

I, com és natural, el camperol no pot pas pretendre que les gallines criades en aquests galliners li donin un bon rendiment.

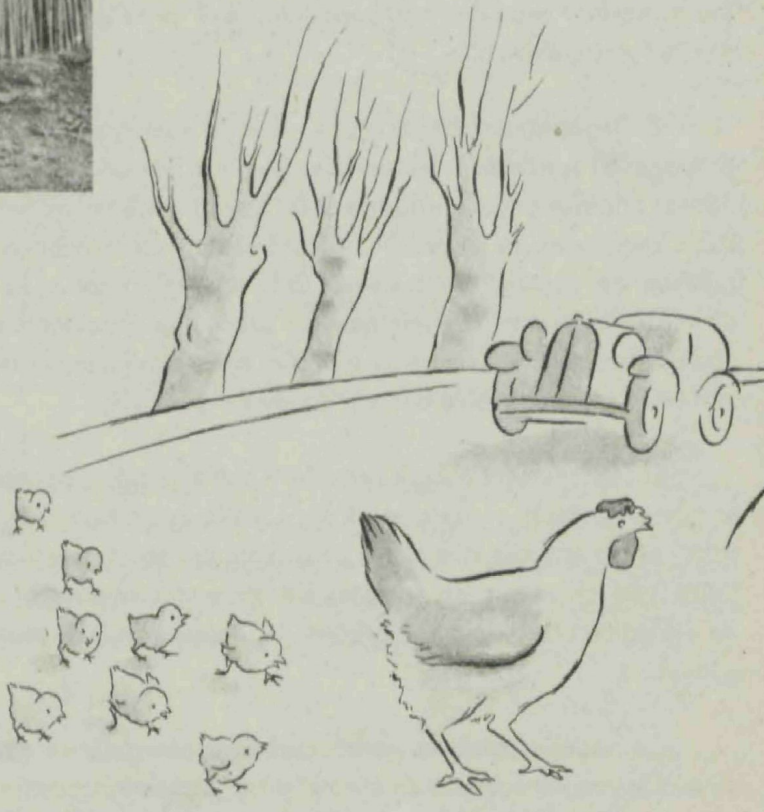

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

.....al galliner modern

L'aviram necessita, per a donar un bon rendiment, estar ben allotjada. Un bon allotjament per a l'aviram costa poc i, encara, el seu cost queda compensat pel resultat que ella dóna.

El galliner ha d'estar orientat de cara a migjorn. El seu cobert ha de fer pendent cap enrera, per tal que el sol i la llum hi entrin abundantment per la part davantera i la pluja s'escorri per la part posterior. L'interior ha d'ésser espaiós: mai no hi haurà més de tres caps adults per metre quadrat. Els animals d'edat i proporcions distintes no poden viure barrejats. Es una mesura de gran importància tenir l'aviram classificada per edats i mides en compartiments separats. Caldrà un jaç de palla neta i seca que hom canviarà sovint perquè mai no estigui humit.

El material serà escaient i suficient: menjadores de bona cabuda en les quals l'aviram no pugui llençar el menjar; abeuradores higièniques amb aigua corrent, si això és possible; joquers ben instal·lats; nials nets i còmodes.

L'avicultor usarà el niu amb trampa i anotarà diàriament el registre de posta de les gallines per tal d'eliminar aquelles que no ponguin. A tal efecte, cada gallina portarà a la pota una anella numerada.

L'aviram disposarà d'un esbarjo ample i sec, que es llaurarà i sembrarà sovint, amb tanques altes de tela metàl·lica, amb herbei abundant i ombra a l'estiu; és d'excel·lents resultats plantar arbres fruiters en els esbarjos dels galliners.

D'aquesta manera, l'aviram, ben atesa, donarà rendiments segurs i quantiosos.

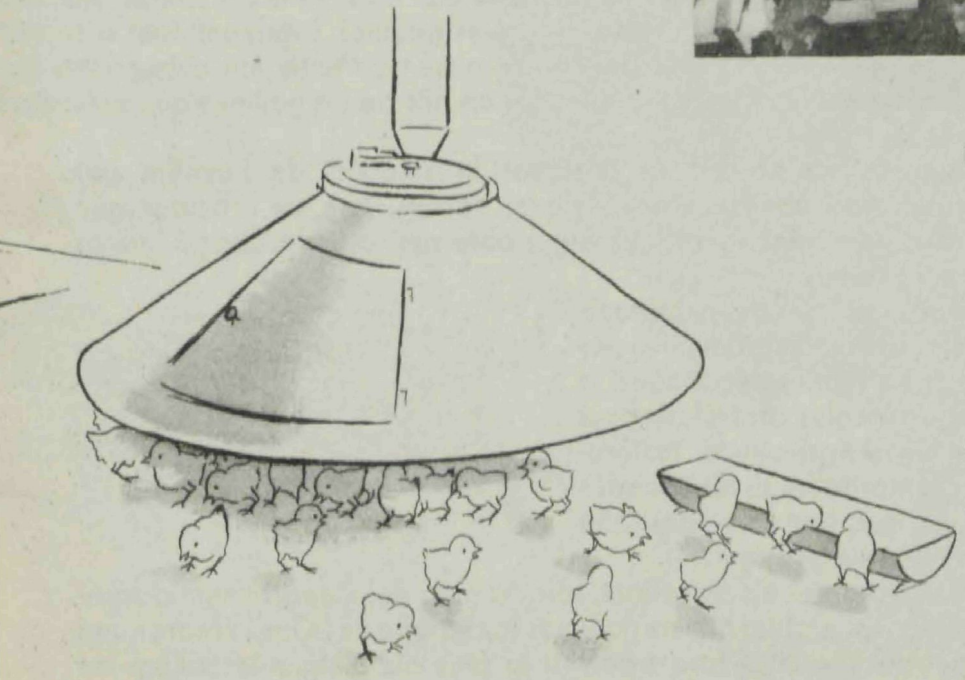

Aquest és el galliner modern.

Remarqueu-hi la presència de tot el que és indispensable:

Esbarjo ampli amb herbei i ombra en abundància.

Façana oberta: Una part de vidres per dues de tela de cotó.

Teulada amb pendent cap enrera i amb tubs de ventilació.

Una sola raça i un sol tamany d'aviram.

INTERIOR

1) Menjadora de cabuda suficient i en bones condicions.
2) Menjadoreta per a aliments minerals: closca d'ostres, pedretes i carbó vegetal.
3) Abeuradora metàl·lica, posada alta, sobre una banqueta.
4) Joquers elevats, de barres amples.
5) Ponedors amb trampa.
6) Gàbia per a desllocar.
7) Full del control diari de posta.
8) Caixeta per a col·locar els ous.

RACES

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

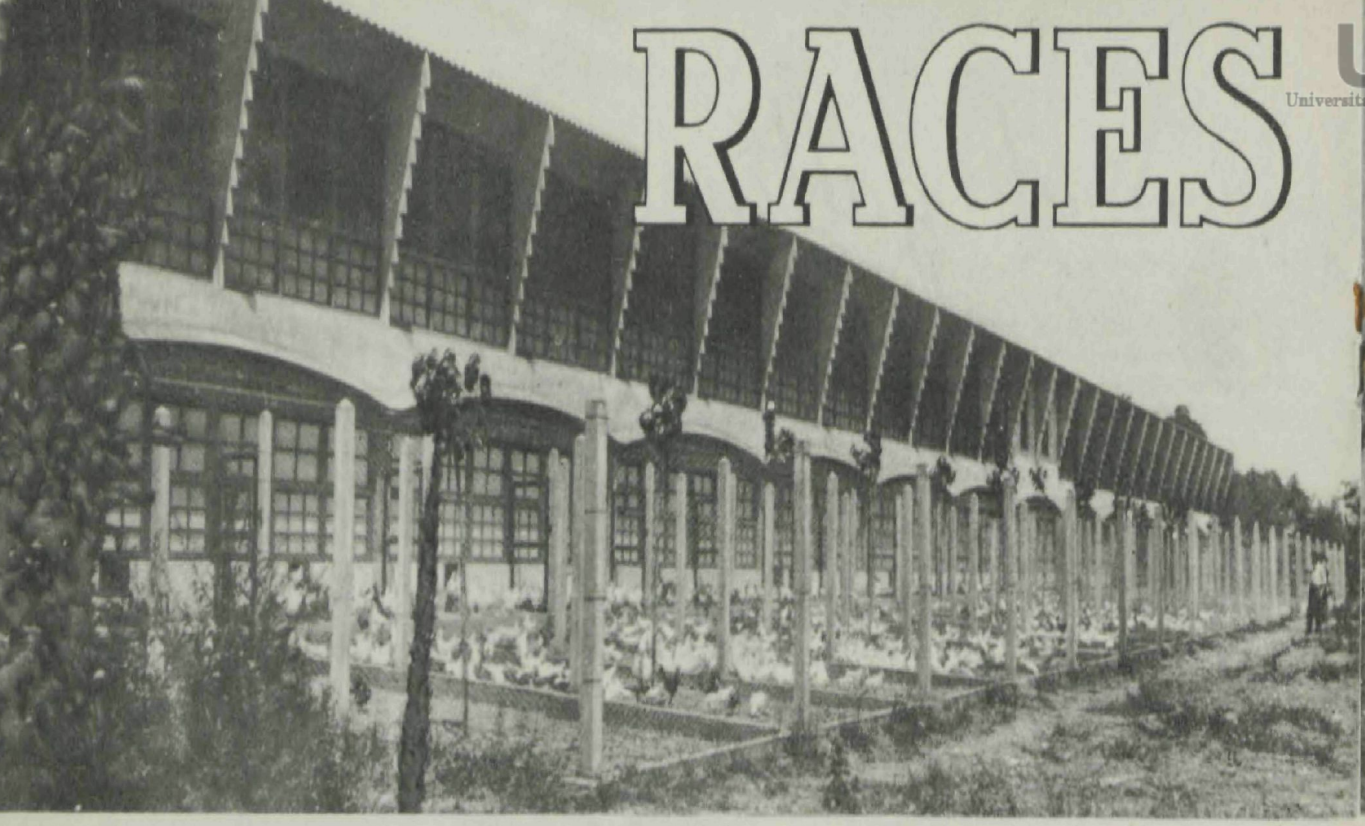

EL noranta per cent de l'ou català surt de la pagesia. I serà la nostra pagesia la que, un cop guanyada la «Batalla de l'Ou», produirà gairebé tot l'ou català.

Però això no seria possible si els nostres pagesos no es preocupessin de millorar la classe d'aviram que posseeixen. Cal millorar l'aviram de pagès, que generalment no és de raça ben determinada sinó que reuneix molts defectes i ben poques qualitats; cal fer desaparèixer aquestes gallines de formes, mides i colorits diversos, que es posen lloques massa sovint i que al cap de l'any només han post de vuitanta a noranta ous amb els quals no paguen, ni de bon tros, el que han menjat. Aquestes gallines han d'ésser substituïdes per les de la raça Prat rossa, la nostra millor gallina industrial; la que, a Catalunya, avantatja les races estrangeres més ponedores; l'excel·lent ponedora hivernal i anual, d'ou gros, lleugerament rosat; vigorosa i rústica, que s'adapta perfectament a tots els climes i altituds; la que, ben seleccionada, allotjada i nodrida, pot donar una mitjana de posta anual de cent-quaranta a cent-cinquanta ous. Els exemplars de la raça Prat són de carns fines i abundoses i en són estimadíssims la polleria tendra i els capons.

El planter d'aquesta raça els pagesos l'han de cercar a les granges avícoles, en forma d'ous per a incubar, de pollets nou nats, de polls criats o de galls milloradors. La tasca iniciada per a la sembra d'aquesta bona llavor entre la pagesia, l'han de completar i perfeccionar els avicultors especialitzats millorant els seus galliners, seleccionant tècnicament l'aviram; controlant, amb l'ajut del niu trampa, la primera posta, almenys, de totes les seves gallines, i deixant com a reproductores de segon any només aquelles que hagin fet més de cent-seixanta ous, dels quals almenys trenta han d'ésser fets durant els tres mesos d'hivern. A les granges controlades pel Departament d'Agricultura només els fills de les gallines que han rendit més de dos-cents ous a l'any, són utilitzats com a galls reproductors.

Els avicultors no han de descurar la selecció de l'aviram per vigor, grandària i bones característiques racials; han de procurar que cap ou d'origen seleccionat que sigui apte per a la incubació no es destini al consum.

Si els camperols substitueixen la seva aviram improductiva per la de la raça Prat, seleccionada a les granges avícoles controlades pel Departament d'Agricultura, milloraran i augmentaran les seves ramades de gallines, que, ben tractades, han de donar-los guanys segurs.

Els camperols i els avicultors, sota la guia del Departament d'Agricultura de la Generalitat han de guanyar la «Batalla de l'Ou» i crearan una nova economia rural que farà estalviar al país els cinquanta milions de pessetes que cada any anaven a l'estranger per a pagar la importació d'ous.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

«Batalla de l'Ou»,

m que posseeixen.
fectes i ben poques
massa sovint i que
n menjat. Aquestes
atalunya, avantatja
; vigorosa i rústica,
nar una mitjana de
doses i en són esti-

incubar, de pollets
e la pagesia, l'han
nt l'aviram; contro-
ductores de segon
rant els tres mesos
it més de dos-cents

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Alimentació

PER a tenir les gallines sanes i bones ponedores, cal donar-los un aliment encertat.

Els nostres pagesos acostumen a donar a la seva aviram, al matí, una calderada de les deixalles de la cuina i de l'horta barrejades amb patates i altres rebuigs i pastat tot amb segó i altres despulles; a la tarda gra en escreix: moresc, blat, ordi o civada.

Aquesta alimentació és imperfecta i cara. Ocasiona pèrdues.

Cal donar a l'aviram una alimentació moderna, feta amb la barreja seca de diferents farines en les quals els productes alimentaris hi són degudament dosificats, en quantitat i qualitat.

Abans, però, cal saber el valor, com a aliment, de cada producte; cal conèixer que estan integrats per substàncies de composició i finalitat distintes. Les més principals d'aquestes substàncies són: les matèries azotades, matèries grasses, matèries hidrocarbonades i matèries minerals.

Les matèries azotades. – Tenen com a principal missió la de compensar el desgast orgànic que el desenrotllament de la vida porta en si. Són necessàries a la formació dels músculs, de la sang, de les plomes, de la pell i de l'esquelet de l'aviram. A més, formen quasi la totalitat de la clara de l'ou. Per tant, sense aquestes matèries, el creixement de les pollades és lent i difícil, l'emplomissament tardà, la posta migrada, la muda llarga i en general la vida de l'animal impossible. Els aliments més rics en matèries azotades, anomenats aliments proteics, són: les **farines de carn i de peix** (del 8 al 12 °/o de la barreja) i la de certs **tortós vegetals:** de cacauet, de soja, de lli, etc. (del 4 al 6 °/o de la barreja). La **farina de llet desgreixada,** a més d'ésser un aliment proteic, s'empra pels seus ferments làctics que ajuden la digestió i estalvien les diarrees i altres trastorns digestius. Es aliment insubstituïble en la cria dels polls fins als dos mesos (del 4 al 8 °/o de la barreja), així com per a activar la posta de tardor i hivern de les gallines (del 4 al 6 °/o de la barreja).

Un altre aliment comprès dintre d'aquest grup i molt emprat en avicultura és la **farina d'alfals.** A més de la seva riquesa en azot, s'usa (del 8 al 10 °/o de la barreja) per les sals minerals i les vitamines que conté.

Les despulles de blat (segó, segonet, quartes, etc.) són pobres en valor nutritiu, per la qual cosa, més que com a aliments proteics, són emprats (del 15 al 20 °/o de la barreja) per a donar volum a la massa i fer, així, que l'aviram pugui engolir-la millor.

Les matèries grasses. – Són la font de calor vital. Proporcionen a l'organisme les calories indispensables per a lluitar contra el fred, i les energies necessàries per a moure's i caminar. A més, les matèries grasses formen quasi la totalitat del rovell de l'ou i dels greixos de l'aviram.

MÈTODES ANTICS = FRACÀS

- MORESC
- CIVADA
- ORDI
- BLAT

GRA

- DESPULLES DE BLAT
- DEIXALLES VÀRIES

CALDERADA

- Excés de mà d'obra
- Fermentació
- Sobralles
- Complicació de manipulació
- Alimentació insuficient

INCULTURA I RUTINA

=

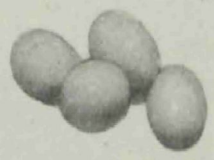

PRODUCCIÓ MIGRADA

MENJAR — **100 ptes.**
OUS — **95 »**

=

PÈRDUES

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

MÈTODES MODERNS = ÈXIT

Són necessàries en tot moment, però principalment a les gallines en posta, en quantitat moderada, i a l'aviram d'engreix, en quantitat més crescuda. Els aliments més rics en greix són: les granes de lli, de gira-sol i, en general, totes les llavors i fruits oleaginosos, i les farines de certs **tortós vegetals** (de lli, de coco, d'oliva, etc.). Les **granes dels cereals,** en porten, també, en quantitats apreciables.

Les matèries hidrocarbonades. – Tenen, com a primer paper, el d'actuar com a aliment respiratori. Són, per tant, aquelles substàncies que amb el fenomen de la respiració són cremades per l'oxigen absorbit i expulsades en forma d'anhídrid carbònic. Aquesta combustió contínua és la que manté la calor vital. En certes condicions poden transformar-se en matèries grasses i ajudar, o suplir, aquestes en la seva missió.

D'aquestes matèries, les que més interessen a l'alimentació de l'aviram són les que formen el grup dels midons. Són aliments rics en midó la majoria de les granes de cereals: **moresc, ordi, arròs, blat, civada,** etc. (del 35 al 50 °/₀ de la barreja, uns amb altres).

Les matèries minerals. – Són indispensables a la vida de l'aviram. Com que els aliments comunament emprats no en porten prou quantitat, caldrà proporcionar-li les matèries minerals més necessàries en forma complementària. Així, el **fosfat de calç,** que representa la meitat del pes de l'esquelet és imprescindible en el període de creixement, fins als 5 o 6 mesos de l'animal. Caldrà afegir-lo a l'alimentació de l'aviram en forma de **farina d'ossos** (del 2 al 3 °/₀ de la barreja).

I el **carbonat de calç,** que forma quasi la totalitat de la closca de l'ou, és imprescindible en l'alimentació de les gallines ponedores. Sense aquesta substància, la posta és migrada i els pocs ous que fan se'ls mengen, o surten sense closca. Devem afegir-lo als pinsos en forma de **farina de closca d'ostres** (del 2 al 3 °/₀ de la barreja), o de **pols de marbre** (del 3 al 4 °/₀ de la barreja).

El **sofre en flor** deu donar-se (del 0'25 al 0'50 °/₀ de la barreja) ja que ajuda a la formació de les plomes, de les ungles i dels teixits orgànics.

La **sal fina de cuina** no pot mancar en l'alimentació de l'aviram. Fa les barreges agradables al paladar i ajuda el fenomen digestiu.

El **carbó vegetal** (carbó d'eucaliptus, d'alzina o de pi) en forma granulada, si bé no com a matèria mineral, no pot mancar en l'alimentació de l'aviram, (del 2 al 3 °/₀ de la barreja). Es un gran desinfectant intestinal i estalvia les diarrees i altres trastorns digestius.

I finalment, si bé no com a aliment sinó com a la millor font de vitamines, principis indispensables a la vida de tot ésser vivent, no podem prescindir d'addicionar als pinsos un bon **oli de fetge de bacallà veterinari** (de l'1 a l'1 ½ °/₀ de la barreja). Ell fa que les pollades creixin ràpidament, vigoroses i amb poques baixes; estimula en gran manera la posta i activa la muda de les gallines; augmenta la fertilitat dels reproductors i dóna vigor al germen de l'ou, amb la qual cosa facilita les bones incubacions.

Els pinsos secs i equilibrats han convertit l'avicultura en una indústria remuneradora. Als països on l'avicultura ha aconseguit un grau molt alt de perfeccionament, el menjar moll ha estat totalment bandejat i els camperols, gairebé tots, l'han substituït pels pinsos secs degudament compostos.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

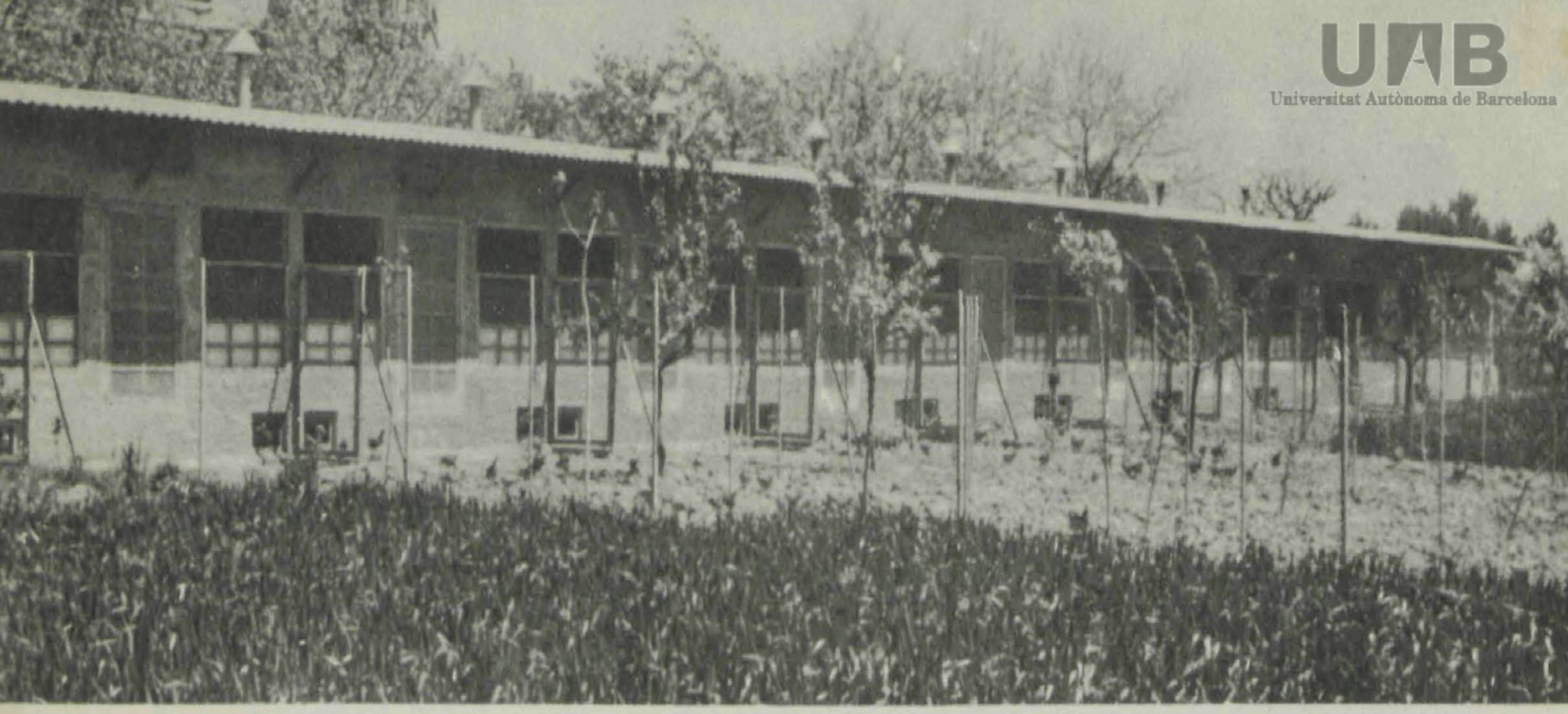

LA Batalla de l'Ou no ha d'ésser solament obra del petit avicultor, del conreador aïllat. Cert és que la gran massa de famílies de la nostra pagesia constitueix el canemàs damunt del qual prendrà forma efectiva la Batalla de l'Ou. Però aquesta acció particular de la família pagesa ha d'anar completada amb una acció de caràcter col·lectiu que justament correspon a les organitzacions que representen els interessos econòmics dels conreadors: els Sindicats Agrícoles. Aquestes institucions no s'han de limitar a facilitar als seus socis l'adquisició dels pinsos i la sortida regular dels ous i de l'aviram, sinó que s'han de convertir en empresaris de granges avícoles modèliques en les quals puguin ésser aplicats, amb tota amplitud, els recursos i les pràctiques de l'avicultura moderna. Tot Sindicat Agrícola, per poc important que sigui, hauria de posseir una granja avícola pròpia, granja que – naturalment – no ha d'ésser una simple ampliació de les que posseeixen particularment els conreadors, sinó una instal·lació model, construïda segons les normes donades pel Departament d'Agricultura. Una granja que pugui facilitar als conreadors de la localitat, els ous, els pollets i l'aviram de raça, i que sigui, alhora, una escola pràctica d'avicultura on vagin a aprendre les mestresses de casa i sobretot les noies que pugen. Cal que aquestes, quan arribin a assumir la direcció d'una llar, siguin unes avicultores intel·ligents que posin en la cria de l'aviram tota l'atenció que aquesta activitat mereix i que en coneguin totes les arts i pràctiques per tal que, així, l'avicultura esdevingui – com ha d'arribar a ésser – un dels puntals més ferms de l'economia rural catalana.

Quant a l'aspecte tècnic, el Departament d'Agricultura facilitarà, gratuitament, orientacions, pressupostos i plànols als Sindicats Agrícoles que vulguin procedir a la construcció de la seva granja avícola. Quant a l'aspecte econòmic, la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu de la Generalitat facilitarà la part necessària de recursos per a possibilitar la instal·lació i la marxa de la granja fins que aquesta pugui viure amb els seus propis recursos

Per tant, cap Sindicat Agrícola no pot restar al marge d'aquesta acció. Cal que tots, sense reserves, s'incorporin a la Batalla de l'Ou que amb tant d'èxit està portant a terme el Departament d'Agricultura. Així donaran l'exemple que els pagesos han de seguir.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

PLÀNOL D'UNA GRANJA AVÍCOLA

PER A 1.500 GALLINES PONEDORES I REPRODUCTORES

DISTRIBUCIÓ DELS EDIFICIS

(ANTEPROJECTE)

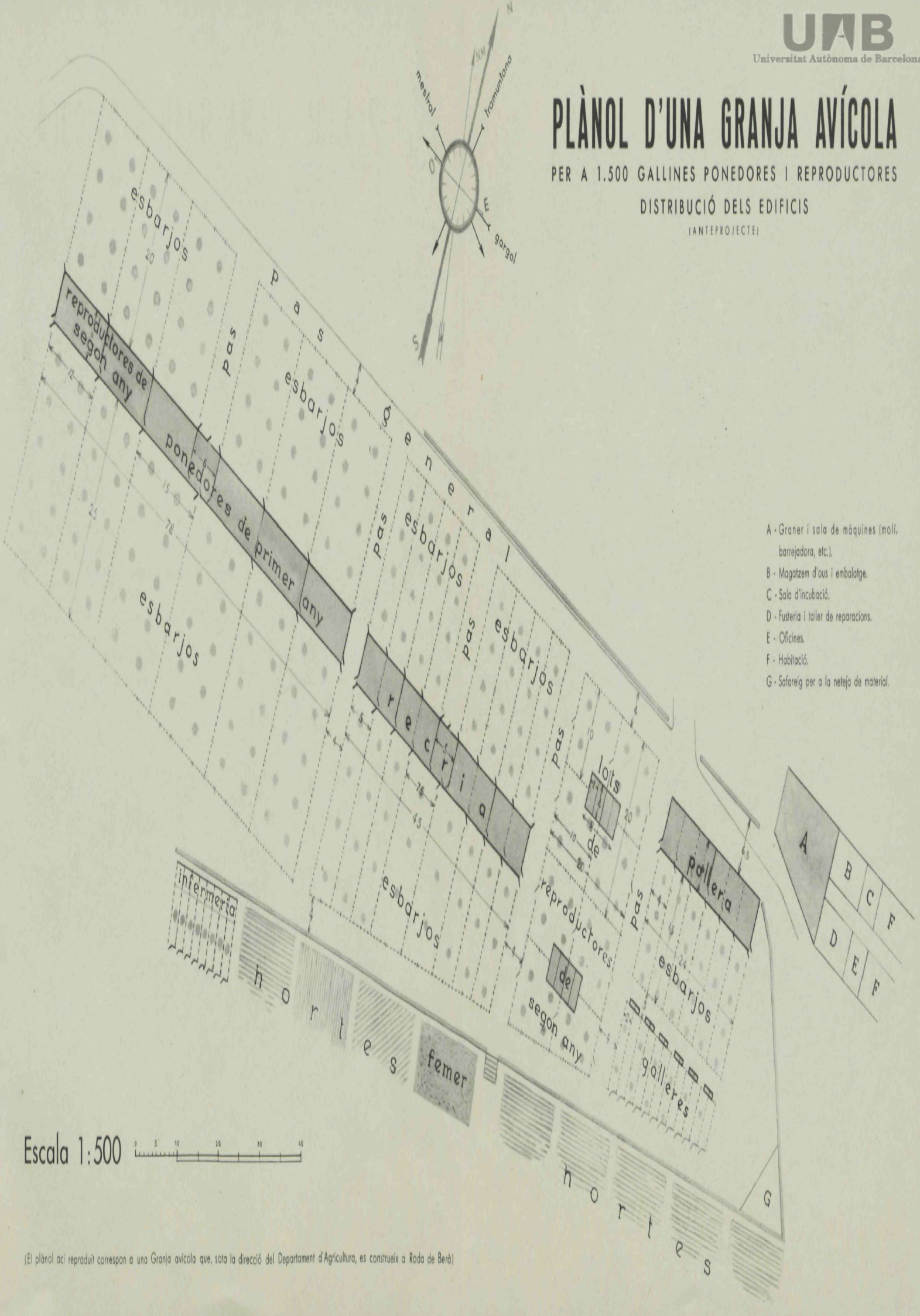

A - Graner i sala de màquines (molí, barrejadora, etc.).
B - Magatzem d'ous i embalatge.
C - Sala d'incubació.
D - Fusteria i taller de reparacions.
E - Oficines.
F - Habitació.
G - Safareig per a la neteja de material.

Escala 1:500

(El plànol aci repraduït correspon a una Granja avícola que, sota la direcció del Departament d'Agricultura, es construeix a Roda de Berà)

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

EXPLICACIÓ DEL PLÀNOL ANTERIOR

DISTRIBUCIÓ DELS EDIFICIS

POLLERA: Per a la cria de pollets d'un dia a set setmanes d'edat. Mides = Cobert: 6 x 24 mts. = 144 mts. quadrats de superfície total. Dividida en sis compartiments de 4 x 6 mts. capaços per a criar en cadascun 300/350 polls fins a les set setmanes. Cada compartiment disposa del seu lloc per a esbarjo, de 4 x 15 mts.

De novembre a abril, inclusivament, aquesta pollera pot admetre tres grups successius d'uns dos mil pollets cadascun; per tant, la capacitat màxima de cria, per temporada, és la d'uns 6.000 polls fins a set setmanes d'edat.

GALLINERS DE RECRIA: Per a la recria de les pollades des de set setmanes a cinc mesos d'edat.

Un sol edifici de 45 mts. de llarg per 6 de fondària, repartit interiorment de la següent forma:

Cos central per a magatzem de pinsos o dipòsit de palla, material o dormitori del personal, etc., i vuit compartiments, quatre per banda, de 5 x 6 mts., capaços per a allotjar, com a màxim, 300 caps de set setmanes, 250 de tres mesos, 180 de quatre mesos o 120 de cinc mesos.

Cada compartiment disposa dels respectius llocs per a esbarjo, un al sud, de 5 x 25 mts., i un al nord, de 5 x 20 mts. per a poder sembrar-hi civada o altres granes i donar sortida a l'aviram en forma alterna. De gener a juliol, inclusivament, cada compartiment pot admetre dos grups, entrats escalonadament, de 2.400 polls de set setmanes; per tant, la capacitat màxima de recria d'aquest edifici és la d'uns 4.800 caps, per temporada.

GALLERES: Per a la cria de futurs reproductors des de 3 a 10 mesos d'edat, o per a galls adults en període de descans, es disposa de sis casetes d'1 x 2 mts., dividides interiorment en dues seccions. En conjunt, dotze galleres proveïdes del corresponent lloc d'esbarjo de 2 x 6 a 10 mts.

A cada gallera poden instal·lar-s'hi, com a màxim, 12 gallets joves de tres a cinc mesos, 9 galls joves de cinc a vuit mesos, o 6 galls adults. En total, aquestes galleres tenen capacitat per a admetre de 60 a 144 caps d'aviram, segons l'edat.

GALLINERS PER A LOTS REPRODUCTORS: Per a l'allotjament dels millors reproductors de la Granja.

Dos galliners de 4 x 8 mts. cadascun, dividits en quatre compartiments de 2 x 4 mts., capaços per un lot d'un gall i 10/12 gallines de segon any, les millors ponedores.

Anex a cada compartiment hi ha un lloc d'esbarjo exterior de 10 x 10 mts.

La capacitat màxima d'aquests galliners per a reproductors és d'uns 104 caps en conjunt.

GALLINER PER A PONEDORES: Per a l'explotació de les gallines ponedores en llurs primer i segon any de posta.

Un edifici de 78 mts. de llargària i 6 de fondària, repartit interiorment en la següent forma:

Cos central per a magatzem de pinsos, dipòsit de palla, material o dormitori del personal, etc., i sis compartiments, tres per banda, de 6 x 12 mts., capaços per a allotjar uns 250 caps adults a cadascun i proveïts dels corresponents llocs d'esbarjo, un al sud, de 12 x 25 mts., i un al nord, de 12 x 20 mts., per a poder-hi sembrar civada o altres granes i donar sortida a les aus en forma alterna.

La distribució de l'aviram en aquest galliner pot ésser feta destinant-lo tot ell a gallines joves o bé reservant dos o més compartiments per a les gallines de segon any que en llur primera posta hagin depassat els 160 ous. Aquestes gallines podran estar soles o tenir-les amb els galls necessaris per a la reproducció, en proporció d'un mascle per cada deu gallines.

En conjunt, la capacitat d'aquest edifici és d'uns 1.500 caps.

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Biblioteques
Reg. 1501182122
Sig. FH1/12

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

GRÀFIC DE LA PRODUCCIÓ, CONSUM I IMPORTACIÓ D'OUS A CATALUNYA EN ELS DARRERS CINC ANYS

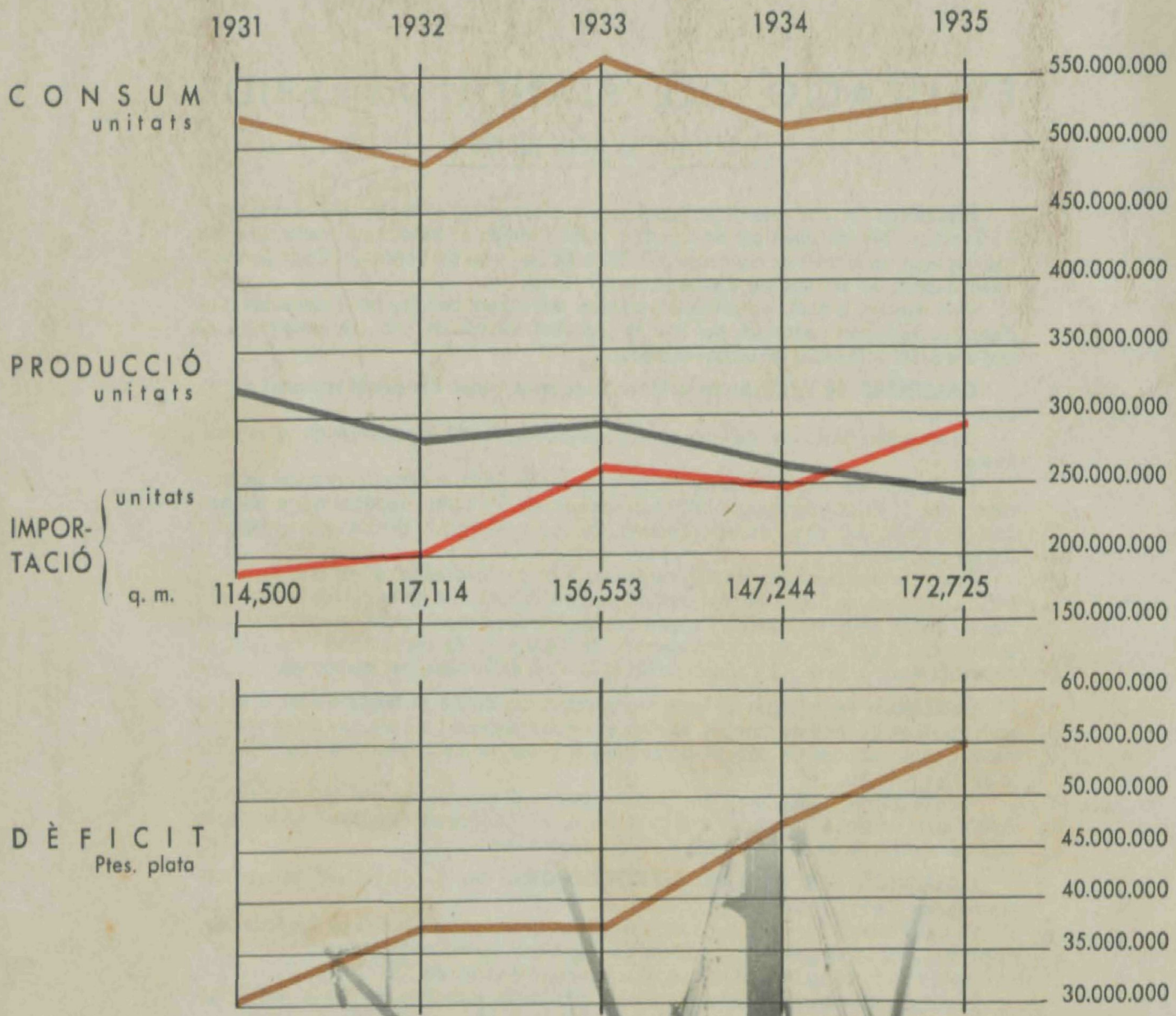

I. O. SEIX I BARRAL, E. C. BARNA

Publicacions de la Direcció General d'Agricultura